

Svetemu Savi.

(1176—1236)

O, mladi Rastko, ki sijajnost dvora
očetovega si voljan zapustil,
ti narodu besedo si izustil
ljužezni božje, z delom brez odmora
prosvečo narodno pospešujoč,
od njega si podil neznanja noč.

O, sveti Sava, ki na Sveti gori
potapljal sam duha si v božji mir,
iz tebe svit je planil k novi zori,
ki narodu odprla je pravir
zavesti in poguma in resnice,
ko je za svoje vojeval pravice.

Življenje vzorno, Bogu posvečeno,
očetu je odtujilo kraljevi tron
in k tebi, glej, v tihoto je vzneseno
približal se kot oče Simeon,
da družno sta, vsak volji božji vdan,
zgradila hilendarski samostan.

Kar v duši tvoji bilo je dobrote,
kar je srce zajelo je v globoki hram,
življenja s tem si bičal zmote,
živeč po ukih svojih zvesto sam,
a rodu svojemu si dal največ:
ljubezni ogenj, vekomaj plamfeč!

Odpri si knjige mu v jeziku svojem
bogastvo in lepoto, moč in slast,
prerodil si s ponosa ga napojem,
besedi narodovi dal si čast,
položil temelj si ji, da v višine
pno nje zakladi se in nje miline.

Ovenčal Štefanu si s krono čelo,
da srbski zemlji je zavladal prvi kralj,
pobožen v Sveto si odšel deželo,
a ko si vrnil se iz tujih dalj,
Hercegovina te je v sebe vzela
in v večni sen te je ljubó objela.

A na Vračaru dvesto let poslej
črt je sovraga ti kosti vpepelil,
življenje tvoje pa ostalo je brez mej,
ker si se v dušo naroda preselil:
iz src zgrajeno tebi je svetišče,
in vzorom vsak živi, kdor tebe išče.

Tvoj prah, po svetu našem razsejan,
vsem dobrim v zdravje in krepilo bodi,
da nam ostane čista deloljubna dlan,
da varno nam korak ponosni hodi,
da v slavi, veličini domovine
izčrpan v delu zanjo vsak izgine!

E. Gangl.